Лик ствари које долазе

Пише: Слободан Антонић
уторак, 27 децембар 2011 13:28

Мислио сам да ме ниједна ситна прљавштина у српској политици више не може изненадити, или ме навести да седнем за рачунар како бих је прокоментарисао. Али увек има нешто што човека изненади и принуди га да поново изрази негодовање због малог примера који показује карактер читаве једне велике политике.

Овога пута то је један чланак из „Правде“. Текст је објављен под насловом „СРС хоће у коалицију са ДС“, а илустрован је сликом Драгана Тодоровића (и потписан „П. Ј.“). Поднаслов и прва реченица текста гласе овако:

„
Српска радикална странка спремна је да, после парламентарних избора, уђе у коалицију са Демократском странком, најавио је Драган Тодоровић, потпредседник СРС-а, који очекује да ће избори у Србији бити у фебруару, пре одлуке о статусу кандидата за чланство Србије у ЕУ. Међутим, Небојша Стефановић, потпредседник Главног одбора СНС-а, рекао је да су напредњаци на ту могућност упозоравали годинама“. Осталих осам реченица, колико има до краја текста, састоје се искључиво из Стефановићевих оптужби на рачун СРС, а првенствено да, „уколико пређе цензус“, СРС има намеру „да продужи владавину режима
“.

Текст је, у основи, најобичније спиновање (тачније лагање), и по форми, и по садржини. По наслову, слици и поднаслову овај текст има форму вести о намерама радикала које је обелоданио Драган Тодоровић. Међутим, од десет реченица, само једна реченица из текста садржински одговара форми у коју је текст упакован, док девет десетина чланка представља заправо коментар ове „вести“. „Вест“, у основи, уопште није вест, већ коментар који су напредњаци дали на Тодоровићеву изјаву. Јер, да би форма одговарала садржини, текст би морао да носи назив „Упозоравали смо на то“ или „Хоће да продуже владавину режима“, уз слику Небојше Стефановића – који је прави и једини јунак овог чланка.

Али, није лаж само форма овог текста. Он у целости почива на једној садржинској измишљотини, тачније на директном извртању онога што је Тодоровић заправо рекао. У вести, какву је емитовао РТС , каже се да је Тодоровић, на питање о постизборним

коалицијама рекао ово: "`Што се тиче СРС-а, ми не можемо сигурно са ЛДП-ом и не можемо са издајницима из редова СРС-а и по том питању сам потпуно сигуран`, навео је Тодоровић и додао да је међу непожељним партнерима и ЛСВ. Насупрот томе, Тодоровић је поменуо могућност коалиције са ДС-ом, али на локалном нивоу, док на републичком нивоу, како је рекао, не постоји никаква шанса за сарадњу“. Ова вест је настала на основу видео-интервјуа који је Тодооровић дао Танјугу, а са снимка се јасно види да је Тодоровић одлучно одбацио могућност да СРС и ДС заједно праве владу.

Дакле, чињеница да је Тодоровић допустио могућност колације СРС и ДС, али само на локалном нивоу, изврнута је у најаву да се радикали спремају да „после параламентарних избора“ направе владу са ДС и тако „продуже владавину режима“. Истина, у „Правди“ израз „да направе владу“ није употребљен, али су и форма и читав садржај текста такви („да уђе у коалицију после парламентарних избора“, „да продужи владавину режима“, итд) да наводе читаоца да може да закључи једино то да се радикали спремају да уђу у кабинет у коме ће председник бити Шутановац, а потпредседник Тодоровић.

Зашто је ово напредњачко спиновање толико онеспокојавајуће? Зато што најављује какви ће нам медији бити након евентуалне напредњачке победе и промене власти у Србији. Ако је Тадићев „режим“, по победи на изборима 2008, довео своје уреднике и своје новинаре у главне медије, мало је вероватно да ће и напредњаци урадити нешто друго. Зато, када данас читате „Правду“, ви заправо читате сутрашњу „Политику“, када данас слушате Радио Фокус, слушате како ће сутра да звучи Радио Београд, а када данас гледате ТВ Коперникус 3, гледате сутрашњи РТС. И ма колико нам се не допадало оно што данас читамо, слушамо или гледамо по официјелним медијима – а не допада нам се – упоредимо ли то са „медијским дискурсом“ који нам данас презентују напредњаци, предстојећу промену власти можемо видети само као „од зла, нагоре“. Са оваквом алтернацијом „жутима“, можда ћемо се њихове владавине сутра морати присећати као Перикловог доба српске демократије.

И док Брисел и Вашингтон задовољно трљају руке – јер су прилике у Србији тако лепо удесили да на предстојећим изборима, у обе главне варијанте, они побеђују – обичан грађанин, практично, нема чему да се нада. Он, заправо, може само да се пита – ако смо већ окупирани, и нема нам друге, зашто онда сви наши квислинзи морају бити баш толико бахати, лажљиви, безобразни и покварени? Зашто нас морају третирати као малоумне идиоте, подобне једино за лагање, варање, пљачкање и искоришћавање? И окупиран народ има остатке достојанства. Зашто нас онда ови наши „петеновци“ третирају као марву? Зашто показују странцима колико нас (не) цене и како са нама заправо треба поступати?

Оваква питања се природно јављају и сваком пажљивијем читаоцу поменутог текста. И сасвим природно та питања у њему стварају осећај отужности. Јер, на овом малом примеру види се све, сав менталитет, сва психологија наше следеће власти. Ту видимо и шта смо ми за њих, и шта они мисле о нашој интелигенцији, и како ће са нама убудуће да поступају.

Што је најгоре, то све види и цела наша београдска интелигенција, сва наша опозициона медијска и академска елита. Али ти људи од угледа и утицаја ћуте – и онда када су позвани, па и када би, макар и непозвани, били због јавности обавезни нешто да кажу. И то је донекле разумљиво. Са једне стране, они не желе да примитивни псеудопатриотски сајтови и медији, обневидели од мржње према актуелној власти, крену да их развлаче као „потајне сараднике власти, који су се сада активирали“. Са друге стране, они не желе ни да се замерају новој, надолазећој власти, која наговештава да ће данашње ћутање (јер напредњацима данас није потребно да их хвале, важно је само да их се не напада са патриотске стране, односно да то не чини нико сем радикала) колико сутра бити награђено каквом лепом синекурицом и положајем.

И тако се круг затвара. Мале лажи се ређају једна на другу, мале лажи се множе и шире, како би се што боље нахранила и учврстила она велика, општа и свеприсутна лаж у којој морамо да живимо. То је заиста жалосно. Тужно је и то спиновање, и то ћутање, и та квазипатриотска хајка на сваког ко се усуди да каже и једну реч на рачун напредњака. И немојмо се после жалити ни на снагу те велике, масне лажи, нити на несрећу коју ће нам она свима неминовно донети.